

Választás

Templomjárók gyakran szembesülnek a kérdéssel, hogy életükben mit választanak, Jézus útját vagy a gonosz csábítását? Persze, gyakran felháborodnak, micsoda kérdés ez, hát persze, hogy Istent követik, azért is vannak ott. Ennyire egyértelmű a dolog? Ennyire bizonyosak vagyunk, hogy Isten szándékaiban, az Ő akaratát megvalósítva élünk, cselekszünk, beszélünk, gondolkozunk?

Több alkalommal tettem javaslatot életünk leltárának elkészítésére. Szándékainkat, vágyainkat, mindennapi, mindenórás, minden perces ténykedéseinket, szavainkat és gondolatainkat felmérve és mérlegre téve Isten előtt, valóban Őt követjük? Minden gondolatunk, percünk, tettünk és vágyunk méltó az Ő szeretetére és áldozatára?

Aki ezen alaposan elgondolkodik és nem vágja rá a választ, az már jó úton van. Isten tapintatosan kísér életünkben, szabad akaratunkat sosem korlátozza, míg a gonosz roppant fondorlatosan, igen alattomosan, mézes mázos csomagolásban vagy éppen megfélemlítve csábít vagy hajszol, kényszerít olyan utakra, amelyek roppant távol vannak Isten szándékától.

Nincs nehéz dolga, mivel Isten roppant egyszerű útravalót adott nekünk. A szeretet parancsa nincsen két sor és konkrétan az örök életet és üdvösséget kínálja életünkbe, szinte nem is kellene egyebet tudnunk Istentől. De minél bonyolultabbnak látja a világot az ember, annál kevésbé hisz az egyszerű megoldásokban. Nem véletlenül, az ördög szövevényes világlátásunk részleteiben rejtőzik.

Az emberi történelemben milyen gyakran találkozunk azzal, amikor a zászlón hirdetett nemes, Istennek bizonyára tetsző jelmondatok alatt példátlan, Isten és ember elleni gaztetteket hajtottak végre? Isten nevében mi rengeteg bűnt követtek el a világban? Később már kevésbé magasztos zászlók születtek, mert Istennél már találtak „értékesebbeket”, mint a haza nevében, a párt nevében, a nép nevében, az EU nevében, a demokrácia nevében, stb..

E szándékok mögött emberek álltak, állnak, mély meggyőződésükkel igazukban. Az ember alig tud valamit a világról és magáról, de egyre nagyobb gőggel tudni véli az igazságot. Ha csak a világi igazságról beszélünk, már ott is látható, milyen törekeny. Hány katasztrófa nem volt képes meggyőzni minket a kevélység bűnéről? A Titanic alkotói olyan gőggel végezték munkájukat, hogy még mentőcsónak sem kellett rá szerintük. A vezetői az utolsó pillanatig, tökéletességükben kitartó elvakultságukban nem mérték fel a helyzet súlyosságát. Szerintem még akkor sem hittek a szemüknek a túlélő felelősök, mérnökök, mikor eltűnt teljesen az elsüllyeszthetetlen hajó. Hány, de hány, ilyen katasztrófa volt már?

Úgy gondoljuk, hogy a jog szakértői más területen látják az igazságot, hiszen felkent ismerői annak. Ha valakinek volt dolga az igazságszolgáltatással és volt tanúja pallérozott jogászok, bírók csatájának, akkor vajon erősödött az az érzése, hogy ott valóban igazság szolgáltatik? Miként a tapasztalt orvosok úgy nyilatkoznak, hogy gyógykezelnék, de a gyógyulás valahol másutt történik, így a tapasztalt ügyvédek is legfeljebb a jogértelmezés csatájáról vagy győzelmeiről beszélhetnek, de az igazságról óvatosan nyilatkoznak. Mennyi film, könyv született az igazság és az igazságszolgáltatás abszurd viszonyáról.

Megoldhatatlannak látszik helyzetünk, ha még világi értelemben sem lehetünk tudói az igazságnak, Isten igazságáról meg ugyan milyen bátorsággal alkothatnánk fogalmat? Mégis, rengetegen vagyunk

égő fákyaként igazsággharcosok, sértettek az igazunkban. Olyan mérhetetlen kényszert érzünk ebben, hogy pusztulunk bele, ha nem ítélezhetünk mások és tetteik fölött.

Pedig Jézus lényegi üzenete borzasztóan egyszerű: szeresd Atyádat és felebarátodat.

Ennyi... Minden egyéb ember általi (hogy ne a gonoszt idézzem) törvény szinte koholmány. Hol buzdított Jézus igazsággharcra? Sőt: ne ítélezz! Olyannyira, hogy sem magunk, sem más fölött nincsen jogunk ítélezni! Ha a másik igazát, jóságát, rosszaságát képtelenek vagyunk megítélni, de mégis tesszük, úgy magunkkal szemben talán még kevésbé van erre esélyünk. Hiába tudják valahol sokan, hogy ez Isten dolga, türelmetlenségükben és mindent jobban tudni akarásukból nem bízzák ezt (sem) Istenre. Miként maguk megítéltetését sem.

Az Írást valamelyest ismerőknek nem újdonság, hogy nem üdvös a botránkoztatás. De hogy a megbotránkozás sem, az nagyon megdöbbenett egy atya igemagyarázata kapcsán. De gyorsan átláttam, hiszen a botránkozás is egy ösztönös ítélezés. Még ha át sem gondoljuk. Sokszor napnál világosabb(nak tűnik), hogy bűnt látunk. Nem tudjuk megállni botránkozás nélkül. Ha valaki figyelmeztet erre, akkor úgy fordulunk ellene, mintha egy másik gonosztevő állna velünk szemben.

Persze, borzalmasan fáj, ha ellenünkre, jóérzésünk, hitünk vagy éppen érdekeink ellen tesznek, mondanak. Nehéz megállni, hogy botránkozzunk, ítélezzünk, visszavágjunk, megvédjük igazunkat, hivatkozva eszmékre, igazságra, jogra, esetleg Istenre.

Nem kaptunk erre sem küldetést, sem felhatalmazást, jogkört, csak figyelmeztetést: „...ne álljatok ellent a gonosznak. Aki megüti a jobb arcodat, annak tartsd oda a másikat is!... „ Mt. 5. 39.

Mégis, mégis, Isten és az Ég igazságára hivatkozva harcba szállunk kevelységünk védelmezésére, melyet „önbecsülésnek, méltóságnak” nevezünk.

Óvakodjunk az igazsággharctól, óvakodjunk az ítélezéstől még magunkban is, óvakodjunk attól, hogy testvéreinket olyan szavakkal illessük jogosan vagy jogtalanul, amelyek használói, mint az Írás mondja, méltóak a pokol tüzére!

Az az irányelv tehát, hogy a bűnt tétlenül nézzük? A gonosszal szemben nincsen sok esélyünk magunkban, de fő parancsunk, a szeretet segít! „Ne engedd, hogy legyőzzön a rossz, inkább te győzd le a rosszat jóval.” Róm. 12. 21.

Isten jelenlétében, az Ő szeretetében maradván, jó eséllyel tárjuk fel bűneinket és bűnbánattal, majd segítségével talán még meg is tisztulhatunk. A másik bűneit is világosabban látjuk, azonban a szeretetben való élet révén a bűnös iránti szeretettel intelmeinket intézhetjük hozzá, hogy ismerje fel tévelygését és bűnbánatával a szentlélek oltalmába jusson.

Templomlépcső, 2023. május